

Lene Kaaberbøl

Vildheks

Første samling

Omslag og vignetter af
Anders Walter

★ ★
Alvilda
★

Vildheks – første samling: Ildprøven, Viridians blod og Kimæras hævn
Copyright © 2012 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København
Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. samleudgave, 1. oplag

Trykt 2012 i Tyskland

ISBN 978-87-7105-290-9

www.alvilda.dk
www.vildheks.dk

ILDPRØVEN

Bog 1

1 ⊕ Havkatten

Katten stod midt på trappen, og den ville ikke flytte sig.

Det var den største kat jeg i mit liv havde set. Lige så stor som min ven Oscars labrador, og lige så sort. Dens øjne lyste neongult i kælderskaktens halvmørke.

“Øhm ... kat? Må jeg lige komme forbi?”

Nej.

Altså, det var ikke sådan så den sagde det. Man kunne bare se det på den. Det var ikke for sjov den sad dér. Det var ikke tilfældigt. Den sad der fordi den *ville* sidde der. Fordi den ville mig noget.

Jeg skulle i skole. Jeg var allerede lidt sent på den, og sådan som det blæste og regnede, ville cykelturen hverken blive særlig hurtig eller særlig rar. Og jeg havde ikke lyst til at prøve at forklare Matematik-Hanne at jeg kom for sent til hendes timer for anden gang på fjorten dage fordi jeg ikke turde gå forbi en sort kat.

“Hvissssjjjj,” hvædede jeg ad den. “Væk! Smut! Farvel!”

Den åbnede bare gabet og viste mig en lyserød tunge og et sæt hvide tænder der var både længere og skarpere end almindelige kattetænder. Og den var helt klart bedre til at hvæse end jeg var.

Jeg skubbede cyklen lidt op ad rampen og trådte op på næste trappetrin. Katten og jeg var nu cirka to meter fra hinanden. Jeg viftede med den ene hånd.

“Gå nu væk!”

Den rokkede sig ikke en millimeter.

Jeg er nok ikke verdens modigste pige, men lige da var jeg betydeligt mere bange for Matematik-Hanne end for katten. Jeg tog en dyb indånding, og så oksede jeg op ad trappen så hurtigt jeg kunne. Så måtte den flytte sig eller ...

Katten sprang. Ikke til siden eller baglæns, men lige imod mig. Den ramte mig i brystet og i ansigtet så jeg et kort øjeblik ikke kunne se andet end sort pels. Jeg snublede og faldt baglæns ned ad trappen og landede på ryggen i bunden af skakten, med cyklen og katten oven på mig. Mit bagehoved knaldede mod cementen, og min ene albue skræbde hen over den rå mur. Men det var katten der fik mig til at ligge chok-stille med hjertet hamrende helt oppe i halsen. Dens gule øjne brændte imod mig, dens kløer borede sig gennem min regnjakke, gennem trøjen nedeunder, helt ind til den bare hud. Den var en sort pelset skygge der fyldte næsten det hele, og bag den kunne jeg ikke se andet end blygrå himmel og regn der faldt ned på os begge to i store kolde dråber.

Den løftede den ene forpote, med spredte blottede kløer. De var mælkehvide i spidsen og blågrå længere oppe.

“Nej,” hviskede jeg. “Lad være ...” Selv om jeg ikke helt forstod hvad det var jeg var bange for den ville gøre. Jeg lå halvt oven på min venstre arm, men jeg prøvede at vælte den væk med højre. Dens pels var våd og tung, og ikke kun af regn. Den lugtede af tang og hav og saltvand. Og jeg kunne ikke rokke den overhovedet.

Hvisj.

I en lynhurtig, fejende bevægelse jog den poten frem mod mit ansigt, og jeg mærkede kløerne rive huden lige over næsen, midt mellem mine øjenbryn. Blodet begyndte at løbe med det samme, jeg kunne mærke det pible ned langs næseroden og måtte blinke for ikke at få det i øjet. Og mens jeg stadig lå dér, lammet og forslået, lænede havkatten sig frem, og jeg mærkede dens varme ru tunge raspe hen over min pande.

Den slikkede blod af det sår den selv havde lavet.

“Clara! Hvad er der nu? Du kommer for sent!”

Min mors stemme lød inde fra arbejdsværelset. Jeg stod bare dér i entreen og kunne ikke sige noget. Og et øjeblik efter kom hun ud.

“Lille mus,” sagde hun forskrækket. “Hvad skete der?”

Jeg rystede på hovedet. Faktisk rystede jeg over hele kroppen. Mit hoved gjorde ondt, det sved og brændte i såret i panden, og det var som om jeg stadig kunne mærke vægten af kattens våde krop og lugten af tang og salt blod.

“En kat,” hviskede jeg. “Der var ... en kat.”

Jeg havde ikke regnet med hun ville tro på mig. Jeg havde forestillet mig at hun ville stille en masse spørgsmål og sige at jeg overdrev. Jeg mener, hvor tit er det lige at man bliver overfaldet af en sort kæmpekat?

Men sådan var det ikke. Hun stirrede bare på mig.

“Åh nej,” sagde hun. Ikke mere end det. Og så begyndte hun at græde.

Jeg skal måske lige forklare et par ting. Min mor er ikke nogen tudesidse. Hun er i det store hele ret sej. Hun er journalist, freelance hedder det, fordi hun har sit eget firma og lever af at skrive artikler til alle de forskellige aviser som vil betale hende for det. Og det er faktisk mange, for hun er god, og hun er også dygtig til at finde nogle spændende historier. Min far bor ikke hos os mere, og det har han ikke gjort siden jeg var fem år gammel, så mor er vant til at klare det meste selv.

Hun holdt også hurtigt op med at græde og fandt Falck-kassen frem og begyndte at rense både såret i panden og det på albuen, alt imens hun havde mobiltelefonen klemt fast mellem skulderen og øret og prøvede på at komme igennem til lægen.

“De er nu nummer ... syv ... i køen,” sagde en lillebitte fjern mobilstemme. Mor smækkede telefonen i med en arrig bevægelse og hentede en pose frosne majs og et viskestykke ude fra køkkenet.

“Her,” sagde hun. “Hold det mod såret. Vi kører selv derind.”

“Cyklen,” sagde jeg. “Jeg fik ikke låst cyklen.”

“Skidt med det,” sagde hun. “Det er lige meget nu. Tag en tør trøje på, vi ved ikke hvor længe vi kommer til at vente.”

Hun var sig selv igen. Den mor der havde styr på alting,

den mor der altid havde passet på mig. Men jeg kunne ikke glemme det dér hjælpeløse lille “Åh nej.” Eller det udtryk jeg havde set i hendes ansigt før hun fik mor-masken på igen.

Hendes åbne mund. Helt hvid om læberne. Og tårene der bare sprang frem i øjnene på hende.

Som om hele verden lige var gået under.

2 ⊕ Kattefeber

“Her er til fem dage,” sagde lægen og gav min mor en recept på noget penicillin. “Og Clara ... lad nu være med at drille katten en anden gang, ikke?”

“Jeg drillede den ikke,” sagde jeg. Mit hoved gjorde ondt, og det føltes på en eller anden måde større og varmere end det plejede. Jeg var også øm i skulderen af stivkrampeindsprøjtningen, og kattedkradsemærkerne sved og brændte mellem øjnene på mig. Det føltes totalt uretfærdigt at vores ellers søde læge nærmest opførte sig som om det hele var min egen skyld.

“Nej, nej,” sagde hun. “Men hold dig væk fra kattene lige foreløbig.” Hun så igen op på min mor. “Ring til mig hvis der kommer rødme og hævelse eller blænedannelse omkring såret. Hun skulle jo helst ikke få kattedkradsesyge.”

“Kattedkradsesyge?” sagde mor. “Hvad er det?”

“Mange katte har en grim bakterie på sig som hedder bartonella. Den kan godt overføres til mennesker, men penicillinen burde tage det i opløbet. I skal ikke være nervøse.”

Det var jeg heller ikke, eller i hvert fald ikke så meget. Jeg var mere bange for om kattedmonsteret kunne finde på at komme tilbage.

På vej hjem stoppede vi først ved apoteket i Jernbanegade og senere ved La Luna, som er vores yndlingspizzeria.

“Hawaii med ekstra ost?” spurgte mor.

“Ja,” sagde jeg, selv om det føltes lidt mærkeligt at købe pizza midt på dagen. Men regnen stod stadig ned i grå tove, og jeg havde en tung influenza-agtig fornemmelse i hele kroppen. Jeg vidste ikke om overdrevne mængder af smeltet ost ville hjælpe på det, men det var da et forsøg værd.

Der var slet ikke nogen snak om at jeg skulle i skole. Mor opførte sig faktisk som om det bare var et spørgsmål om tid før den dér bartonella-bakterie lagde mig ned på trods af jod, sprit og borsyre, eller i hvert fald penicillin og en grundig sårrensning. Da vi havde spist pizzaen og ryddet af bordet, ville jeg spille lidt computerspil på mit værelse, men i stedet for fik hun mig til at krybe sammen med et vattæppe og en bog på gæstesengen inde på kontoret hvor hun sad og arbejdede. Det var hyggeligt nok, det var ikke det, men jeg fik en fornemmelse af at det var fordi hun ville holde øje med mig.

Lidt over tre om eftermiddagen bippede en sms ind på min telefon. Den var fra Oscar. “Hvorfor var du ik i skole?” stod der. Jeg vidste ikke helt hvad jeg skulle svare, det var sådan lidt indviklet at skulle til at forklare at jeg var blevet kradset af en kat og måske ville blive syg af det. Til sidst skrev jeg bare “Syg ☹” selv om det ikke passede – endnu, i hvert fald.

Den nat drømte jeg om katten. Den ventede på mig ved cykelkælderens, ligesom den havde gjort i virkeligheden. Men i stedet for at overfalde mig, strakte den kroppen i

et langt, veltilfreds og smidigt kattedstræk og gabte så jeg kunne se alle dens tænder. “Du er min nu,” sagde den og slikkede sig om munden med en lyserød tunge. “Min, min, min ...”

“Mor?”

“Ja, skat?” Hun satte sig op i sengen med et ryk, så vågen at jeg ikke var sikker på hun havde sovet.

“Mor, jeg tror jeg har feber ...”

Min pande dunkede, og mine arme og ben føltes lange og stilkede, som om de ikke sad ordentligt fast på kroppen. Lyset fra mors sengelampe borede sig ind gennem øjnene og videre ind i hjernen. Jeg lukkede øjnene et øjeblik, men det var heller ikke godt, så blev jeg svimmel og kunne næsten ikke holde balancen.

Mor trak mig ned på sengekanten og lagde en hånd på min pande.

“Du er brandvarm,” sagde hun. “Gør det ondt her?”

“Ja.”

“Læg dig her. Jeg ringer til vagtlægen.”

Men vagtlægen tog åbenbart ikke ud bare fordi en tolv-årig havde fået lidt feber. Jeg lå i min mors seng med lukkede øjne og hørte hende skændes med ham, fjernt og underligt uldent, selv om hun sad næsten lige ved siden af.

“Men penicillinen *virker* jo ikke,” sagde hun. “Hun har over 40 i feber!”

Jeg døsede lidt. Der duftede så dejlig rent og trygt af nyvaskede lagner og mor og mor-shampoo men jeg turde

alligevel ikke sove helt. Katten var der stadig, kunne jeg mærke. Den ventede i mine drømme.

“Vil du have lidt vand?”

“Nej tak ...” Min hals var varm og øm, og jeg havde ikke lyst til at hælde noget ned gennem den selv om jeg faktisk var temmelig tørstig.

“Det er måske bedst hvis du drikker noget. Cola? Säftevand?”

“Lidt saftvand, så.”

Hun hentede det til mig. Så gik hun ud i køkkenet igen, og jeg kunne høre hun satte vand over til kaffe. Hun havde taget mobilen med sig og ringede op til en eller anden.

“Det er Milla Ask. Undskyld jeg ringer så sent, men det er helt nødvendigt at jeg får fat på min søster ...”

Så lukkede hun døren, og jeg kunne ikke høre resten. Men selv midt i febertågerne undrede jeg mig. Jeg vidste godt mor havde en storesøster, men jeg havde aldrig mødt hende. Og jeg kunne slet ikke forstå hvorfor mor prøvede at ringe til hende klokken to om natten. Var hun mon læge? Nej, Moster Isa levede af at tegne, huskede jeg pludselig. Vi havde set nogle kort i et butiksvindue engang med nogle meget livagtige ænder på. “Isa Ask Design” stod der på et stort skilt, og kortene var hundedyre. “Hun hedder også Ask,” sagde jeg og pegede. Jeg var ikke så gammel dengang, måske otte eller ni. “Det er fordi det er din moster,” sagde mor. Men hun havde ikke købt kortene, og da jeg spurgte om vi ikke engang kunne besøge Moster Isa, sagde mor bare noget om at hun boede “meget langt ude på

landet”, som om det var det Ydre Mongoliet, og man kun kunne komme derud med hundeslæde eller helikopter.

Det var alt hvad jeg vidste om min moster. Så hvorfor var det nu pludselig “helt nødvendigt” at få fat på hende?

Jeg lukkede træt øjnene og orkede egentlig ikke spekulere. Men i mørket bag mine øjenlåg kunne jeg høre katten synge. *Min, min, min* ... Jeg åbnede øjnene igen. Jeg tror faktisk jeg græd lidt, mest fordi jeg bare var så træt og alligevel ikke turde sove mere.

Ude på den anden side af den lukkede køkkendør var mors stemme blevet høj og vred. Jeg kunne stadig ikke høre alle ordene, kun noget med *nødvendigt* og *min datters liv*.

Min datters liv? Mit hjerte hoppede et slag over. Troede hun jeg var ved at dø? Man kunne godt dø af farlige bakterier, også selv om man ikke var tudsegammel og boede på plejehjem.

“Mor?” kaldte jeg. Men hun hørte mig ikke gennem den lukkede dør og var nok også optaget af sit telefon-skænderi.

Jeg satte mig op. Bang. En hammer ramte mig midt mellem øjnene, lige midt i kattesåret. Jeg klynkede lidt. Det gjorde så ondt, og det ville bare ikke holde op.

“Mor?”

Jeg rejste mig op. Køkkendøren var flere kilometer væk, men jeg nåede da derhen til sidst.

“... det kan jeg vel blive nødt til,” sagde mor. “Men jeg forstår simpelthen ikke hvordan man kan være så ligeglads når – ”

Så fik hun øje på mig.

“Jamen, lille mus da. Sæt dig ned før du dratter helt omkuld.” Hun vendte sig hurtigt væk, men jeg havde set det. Hun græd. Igen.

Mødre skal ikke græde. De skal være voksne og stærke og passe på deres børn. Jeg er som sagt ikke helt vildt modig, slet ikke som Oscar, men jeg tror faktisk også Oscar ville have været bange nu, hvis han var mig.

“Giv mig adressen,” sagde mor kort. “Så må jeg jo finde ud af resten selv.” Hun kradsede nogle hidsige bogstaver ned på huskeblokken der hang på køleskabsdøren og sagde meget brat farvel til den hun talte med. Da hun vendte sig om mod mig igen, havde hun fået tårerne tørret væk og smilede meget mor-agtigt.

“Lille mus, vi bliver nok nødt til at køre en tur. Tror du du kan klare det?”

3 ⊕ Tudsegift og snogespyt

Vi kørte i lang tid. Mor havde fyldt bagsædet på vores lille blå Kia med puder og dyner, og jeg lå egentlig godt nok, bortset fra at jeg blev mere og mere svimmel, og der var en sær hvinen i mine ører, lidt som en irriterende myg, bare højere og tættere på, som om den sad helt inde i øregangen på mig. *Min, min, min*. Jeg sov nok lidt alligevel, for pludselig var vi ude af byen, og der var ikke mere gadelys og trafikstøj omkring os, kun mørke, og indimellem lysene fra en enkelt anden bil. Vinduesviskerne peb hen over forruden, iiiiv-iiv, iiiiv-iiv, og regnen slog mod bilens tag.

“Kan vi ikke tænde radioen?” spurgte jeg, fordi jeg tænkte at jeg så måske ikke ville kunne høre myggelyden så meget.

“Jo da. Ligger du godt?”

“Fint,” sagde jeg.

Det knasede i bilens højtalere mens min mor prøvede at finde en station der gik nogenlunde igennem. Stemmer og musikstumper drev forbi men blev væk igen i radiosuset.

“Det er vist ikke så let herude,” sagde hun. “Skal jeg ikke sætte en cd på i stedet for?”

“Okay.”

Hun fandt et Electra-album hun vidste jeg godt kunne lide. Electras klare stærke stemme skar gennem basdrøn

og trommerytmer: "Go where you gotta go, no matter how far," sang hun. "Mama always told me, gotta be who you are, can't be nobody else, gotta seek your own star, gotta be ... gotta be ... gotta be who you are."

Jeg lå lidt og lyttede. Det var som om hovedpinen bankede en lille smule mindre voldsomt når jeg koncentrerede mig om at høre Electra i stedet for myggetonen. Så tog jeg mod til mig.

"Mor?"

"Ja, mus?" Hun skiftede gear og satte farten lidt op. Vi kørte op ad bakke nu, kunne jeg mærke.

"Er det her ... den her sygdom. Er det noget man kan dø af?"

Hun tog foden af speederen, og farten gik af bilen næsten med det samme fordi det gik så stejlt opad. Så vendte hun sig i sædet og så på mig.

"Clara-mus. Sådan må du ikke tænke!" sagde hun. "Nu er vi snart hos Moster Isa, og så hjælper hun os. Det skal nok gå alt sammen. Okay, skat?"

"Ja," mumlede jeg. "Okay."

Men det var mest noget jeg sagde for hendes skyld. For mens hun satte farten op igen og kørte videre gennem regnen og mørket, kunne jeg ikke lade være med at tænke på én ting.

Hun havde ikke sagt nej.

Bilen bumlede og skrumplede hen over en vej der var så ujævn at mor kun kunne liste Kia'en fremad i sneglefart.

Jeg satte mig op. Det var simpelthen for ubehageligt at blive kastet op og ned på den måde når man lå ned. Jeg stirrede frem mellem forsæderne og prøvede at få en fornemmelse af hvor vi var. Lyset fra forlygterne hoppede hen over grusskrænter og vandpytter og højt vådt græs. Vejen gik nærmest i en dyb bred grøft. På begge sider gik det stejlt opad en meter eller to, og selv om det var holdt op med at regne nu, var der kun ganske få stjerner at se, for vi kørte gennem en skov af høje kulsorte graner.

“Er vi der snart?” spurgte jeg.

“Om ni minutter,” sagde mor. “Eller det påstår GPS’en i hvert fald. Jeg tror ikke helt den har taget højde for hvad det her er for en vej.” Hun forsøgte at kante sig uden om et hul, men kunne ikke rigtig på grund af skrænterne. Krrrrrrr. Noget skrabede mod Kia’ens bund. Måske var det dér med helikopteren og slædehundene alligevel ikke så dum en ide.

Det tog ikke ni minutter, men snarere tyve før vi svingede til højre hen over en lille træbro og kunne se lys mellem træerne længere fremme.

“Det må være her,” sagde mor. “Der er nok ingen andre der vil bo så langt uden for lands lov og ret.”

Vi kørte gennem et led og hen over en lille mark, og så standsede mor bilen på en gårdsplads mellem to huse. Der holdt allerede en lille oldgammel Morris Mascot med sorte sider og hvidt tag. Husene var stråtækte begge to, og murene var ikke af almindelige mursten, men bygget af sådan nogle sten man finder på marken. Kampesten, hedder det vist. Der var lys i det ene hus, og da mor åbnede bil-

døren, kunne jeg lugte våd jord og granskov og brænderøg.

Døren var sådan en halvdør ligesom der nogle gange er i stalde. Den øverste halvdel blev smækket op, og dér stod en høj pukkelrygget skikkelse med lange indianerfletninger. Nej, vent. Hun var ikke pukkelrygget. Puklen havde fjer og øjne og vinger. Det var en ugle, og den stirrede interesseret på os som om vi var noget den overvejede at spise til morgenmad.

“Kom ind,” sagde den fremmede dame med uglen. “Og lad mig se hvad jeg kan gøre.”

Det var så min Moster Isa.

Moster Isa havde fyret op i brændekomfuret i det store rum der i mine øjne var en sær blanding af værksted og stue. En gryde stod og boblede og spyttede små skyer af damp og skarpe dufte ud under låget med jævne mellemrum. Der var reoler og skabe op ad alle de vægge hvor der ikke var vinduer, og på hylderne stod der ikke bare bøger, men også krukker og glas og værktøjskasser, og rækker af kurve foret med aviser – senere fandt jeg ud af at der lå vintersovende pindsvin og hasselmus i nogle af dem. Der var et par umage lænestole, to lange borde og en høvlebænk. Lyset kom fra to petroleumslamper, og jeg kunne ikke få øje på noget fjernsyn.

Jeg lå på en slidt gammel sofa der lugtede af hund, med to kludetæpper oven på min egen dyne, og alligevel frøs jeg. Moster Isa havde været sød over for mig, men ikke helt så sød mod min mor, syntes jeg.

“Sov bare hvis du kan,” sagde hun til mig. “Her sker der

ikke noget.” Hendes brune øjne havde samme farve som efterårsblade, og af en eller anden grund troede jeg på hvad hun sagde.

“Katten ...” hviskede jeg.

“Ikke her,” sagde hun. “Her kan den kun komme ind hvis jeg giver den lov.”

Og det var ikke nødvendigt at forklare noget. Hun vidste det allerede. Jeg fattede ikke hvordan hun kunne vide det, men det var en kolossal lettelse at hun bare *forstod*.

Over for min mor var hendes stemme helt anderledes – så skarp at man kunne skære sig på den.

“Du skulle være kommet noget før.”

“Hvordan kunne jeg det?” sagde mor. “Det skete først i morges.”

“Ja. Men hun fyldte tolv i marts, ikke?”

Mor svarede ikke med det samme, selv om det jo ikke ligefrem var noget svært spørgsmål. Først tænkte jeg at hun måske var lige så forvirret som jeg var – jeg forstod ikke hvad min fødselsdag havde med sagen at gøre. Men da hun svarede, kunne man høre at hun ikke var spor forvirret, bare vred og bange.

“Hun er ikke ligesom dig,” sagde hun. “Hun er en sød kvik og *normal* pige.”

Moster Isa så længe på mor. “Det tror jeg ikke vi skal diskutere nu,” sagde hun. “Nu skal vi bare have feberen ned, så vi kan få pigebarnet på benene igen.”

Ja tak, tænkte jeg. Og hvis I også kunne få hovedpinen til at gå væk ...

Moster Isa lattede på grydelåget og øste noget af grydens indhold over i et krus med en stor ske.

“Her,” sagde hun og rakte mig kruset. “Det smager lidt bittert, men det hjælper.”

“Hvad er det?” sagde min mor mistænksomt.

“Tudsegift og snogespyt,” sagde Moster Isa. “Hvad tror du?”

Jeg så forskrækket op, men så kunne jeg se at der var et glimt i de efterårsbrune øjne.

“Nej,” sagde hun beroligende. “Jeg driller bare din mor. Det er pilebark og urter som kan hjælpe penicillinen lidt på vej. Og når du har drukket det, stryger jeg dig lidt omkring nakken og hovedet. Det hjælper alt sammen.”

Og det gjorde det. Tudsegiften, eller hvad det nu var, smagte rent ud sagt ad helvede til, men så satte Moster Isa sig i sofaen, tog mit hoved i skødet og begyndte at stryge fingrene fast og blidt op langs min hals, hen over nakken og helt op i håret. Det føltes bare så rart. Det var som om hun fjernede en lille smule af hovedpinen med hvert strøg. Selv da hun begyndte at trykke mig på panden, som ellers var så hævet af såret, gjorde det ikke spor ondt.

Hun nynnede mens fingrene arbejdede, en ordløs melodi der steg og faldt i mærkelige ryk; det var i hvert fald ikke en sang jeg kendte. Nogle gange lød det næsten som om hun kunne synge to toner på én gang, en dyb og en høj. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg kom til at tænke på vind og regn og lugten af efterårsblade. Midt i det hele hørte jeg en dør smække. Jeg åbnede øjnene, som ellers var gledet godt og grundigt i.

“Mor?”

“Hun kommer ind igen om lidt,” sagde Isa. “Alt det her med urter og vildsang er ikke lige hende.”

“Vildsang?”

“Sshhh. Ikke tænke så meget. Det kan vi altid snakke om senere.”

Til sidst var hovedpinen helt væk. Og da jeg sank ned i søvnen, var der ikke længere nogen havkat der ventede i skyggerne.

